

ROMÂNIA

OPERATOR

**SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL CURTEA DE APEL TIMIȘOARA**

Dosar nr. /

DECIZIA CIVILA NR.

Ședința publică

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR:.....

JUDECĂTOR:

GREFIER:

S-a luat în examinare recursul în baza legii contenciosului administrativ declarat de pârâta recurentă Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad împotriva sentinței civile nr. /20.09.2011, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. /108/2011 în contradictoriu cu reclamantul intimat, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, instanța considerând cauza lămurită, și văzând că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă, în temeiul art.150 Cod procedură civilă, închide dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra recursului.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la data de 06.07.2011, reclamantul X a chemat în judecată pe pârâtele Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a finanțelor Publice a Județului Arad și a cerut anularea actului administrativ fiscal nr. /11.01.2011 emisă de pârâta D.G.F.P. Arad și obligarea pârâtei A.F.P. Arad la restituirea taxei speciale pentru autoturisme și sancțiunile în sumă de lei, actualizată cu rata dobânzii legale în materie fiscală prevăzută de art. 124 alin. 2 și art. 120 alin. 7 Cod procedură fiscală, începând cu data plății și până la data restituirii efective.

solicitate.

Prin întâmpinare pârâta Administrația Finanțelor Publice Arad a cerut respingerea acțiunii, parțial ca neîntemeiată și parțial ca fiind fără obiect.

Pârâta consideră că acțiunea reclamantului este fără obiect în ceea ce privește restituirea taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule ca diferență între suma achitată de contribuabil în perioada 1 ianuarie 2007 - 30 iunie 2008 cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule și cuantumul rezultat din aplicarea prevederilor privind taxa pe poluare pentru autovehicule așa cum' prevede art. 11 din Q.U.G. nr.50/2008 care a intrat în vigoare la 01.07.2008, care stabilește că se restituie pe baza procedurii stabilite în normele metodologice de aplicare a ordonanței de urgență aprobate prin .H.G. nr. 686/2008 și care face trimitere la art.117 din O.G. nr.92/2003.

Pentru suma care se restituie și care reprezintă taxa pe poluare, pârâta consideră că acțiunea reclamantului este neîntemeiată, taxa pe poluare fiind instituită prin O.U.G. nr. 50/2008, tocmai ținând cont de necesitatea adoptării de măsuri pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, inclusiv a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Mai susține pârâta că O.U.G. nr. 50/2008 este rezultatul discuțiilor și analizelor dintre Guvernul României și Comisia Europeană.

Prin sentința civilă nr. din 20 septembrie 2011 pronunțată în dosar nr. 3553/108/2011 Tribunalul Arad a admis acțiunea formulată de reclamantul x contra pârâtelor Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad pentru anulare act administrativ și restituire taxa de primă înmatriculare.

A dispus anularea deciziei nr./111.01.2011 emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și a obligat-o pe pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad la restituirea sumei de lei reprezentând taxa de primă înmatriculare către reclamant cu dobândă potrivit art. 124 din OG nr. 92/2003

tituirea ei.

Tocmai datorită acestor considerente de nelegaiitate a taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule prin OUG nr. 50/2008 prevederile art. 2141-2143 Cod fiscal, au fost abrogate ordonanța de urgență intrând în vigoare la 1 iulie 2008, iar prin art.11 din această ordonanță s-a dispus restituirea taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule - achitate de contribuabil în perioada 1 ianuarie 2007 – iunie 2008.

Ca modalitate de restituire, art. 11 din O.U.G. nr.50/2008, stabilește că taxa specială se restituie ca diferență rezultată între suma achitată de contribuabili în perioada 1 ianuarie 2007 - 30 iunie 2008 și cuantumul rezultat din aplicarea prevederilor privind taxa pe poluare pentru autovehicule, după procedura stabilită în normele metodologice de aplicare a ordonanței de urgență.

Normele metodologice au fost aprobate prin H.G. nr. 686/2008.

Curtea Constituțională a României a fost sesizată cu excepția neconstituționalitate a art. 11 din O.U.G. nr. 50/2008 raportat la art. 15 (2) din Constituția României, pentru că din modalitatea de restituire a taxei speciale prevăzute de acest articol, ar rezulta că și contribuabilii care au importat autovehiculele în perioada 1 ianuarie 2007 - 30 iunie 2008 ar datora taxa pe poluare.

Prin Decizia nr. 1344/09.12.2008 a fost respinsă ca inadmisibilă excepția, Curtea apreciind că dispozițiile art.11 din O.U.G.nr.50/2008 retroactivează, ci doar stabilesc stingerea a două obligații fiscale, problemă ce ține de interpretarea legii de către instanță.

Ca urmare, instanța reține că taxa specială a fost plătită de reclamant în baza legislației fiscale interne în vigoare anterior datei 1 iulie 2008 și care a fost apreciată ca fiind contrară normelor monetare. Într-o atare ipoteză se aplică principiul conform căruia un stat membru a impus sau a aprobat o taxă contrară dreptului monetar este obligat să restituie taxa percepută prin încălcarea acestuia.

Acțiunea reclamantului este tocmai o acțiune în restituirea unei sume achitate fără temei legal, care își are temeiul de drept pe dispozițiile art.21 (4) și 117 (1) lit. d din O.G. nr. 92/2003.

În aplicarea acestor prevederi și a Ordinului M.F.P. nr. 99/2004, reclamantul s-a adresat organului fiscal cu cerere de restituire a sumei achitate, fiind respinsă cererea.

În astfel de situații Curtea de Justiție a Uniunii Europene a decis statele membre trebuie să asigure rambursarea taxelor colectate încălcarea prevederilor art. 90 din Tratat, cu respectarea principiilor ce guvernează autonomia procedurală și - bogăția fără justă cauză. Totodată, a mai decis că în astfel de cazuri pot fi plătite și daune pentru pierderile suferite (A se vedea: CE, cazul nr. 68/79 *Hans Just I/S contțe Ministere dariois des pots et accises* precum și cauza conexată nr. C-10/05 și C-333/05 *Ákos Nâdasdiși Ilona Nemeth* parag. 61-70).

În baza art. 274 din Codul de procedură civilă au fost obligate părțile ca fiind căzute în pretenții, la cererea reclamantului, prin părător, la plata sumei de ... lei cheltuieli de judecață, reprezentând onorariu de apărător și taxă judiciară de timbru.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs părțile Administrația Finanțelor Publice a municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Arad.

Recursul părții Administrația Finanțelor Publice a municipiului Arad.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs părțile Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, solicitând: admiterea recursului și anulașia sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii introductive.

Se mai arată că taxa aplicată de organele abilitate ale statului, în temeiul OG 50/2008; cu modificările succesive este incompatibilă du prevederile art.90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, în special art. 110 din Tratatul de la Lisabona, privind funcționarea Uniunii Europene, dezvoltând pe larg preambulele modificărilor succesive ale OG 50/2008 în argumentarea legală a hotărârii pronunțate.

România prin aprobarea O.U.G. 50/2008 privind taxa de poluare s-a aliniat tendinței internaționale de a fundamenta politica mediului pe principiul poluatorul plătește, principia care constituie elementul cheie ce susține strategia de protecție a calității mediului și statuează obligația poluatorului de a suporta cheltuielile legate de prevenirea și controlul poluării, fiind responsabil pentru pagubele produse.

Se mai arată că dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a implementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a organiza plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.

În drept a invocat O.G. nr. 50/2008, O.G. nr. 117/2009, art.304 pct. 9

icită reducerea cuantumului acestor cheltuieli.

Aprecierea Curtii de Apel Timișoara:

Analizând actele dosarului, criticile recurentelor prin prisma pozițiilor art. 304 din Codul de procedură civilă și examinând cauza pe toate aspectele, conform art. 304¹ din Cod de procedură civilă, Curtea de Apel constată următoarele:

În prezenta cauză, reclamantul a solicitat anularea Deciziei nr. 111/11.01.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și obligarea pârâtelor la restituirea taxei de poluare în cuantum de lei, stabilită la data de08.2007, precum și obligarea pârâtelor la plata amânzii legala începând cu data de plății până la data plății efective, taxa fiind impusă reclamantei cu prilejul primei înmatriculării în România conform OUG nr. 50/2008 a unui autoturism

Reclamantul a invocat dispozițiile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și a arătat în esență că taxa de poluare achitată contravine acestor dispoziții din dreptul european, care prevalează asupra dreptului național și prin urmare înălăturarea reglementării prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008, care instituie o taxă internă discriminatorie deoarece creează o discrimina între autoturismele second hand înmatriculate deja într-un stat membru al Uniunii Europene și care se înmatriculează în România după 01.07.2008 și autoturismele second hand înmatriculate deja în România.

Instanța de fond a admis acțiunea reclamantei, reținând, în esență, că taxa de poluare instituită prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 contravine art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

În analizarea legalității soluției pronunțate de instanța de fond, Curtea consideră necesară expunerea dispozițiilor art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (fostul art. 90 TCE), precum și a jurisprudenței Curții Europene de Justiție în domeniu, urmând ca în raport cu acestea să se examineze fondul cauzei.

1. Pentru expunerea conținutului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, astfel cum a fost modificată prin Ordonanțele de Urgență nr. 111/2008, 218/2008, 7/2009 și 117/2009, Curtea face trimitere la considerentele Hotărârii pronunțate de Curtea Europeană de Justiție la data de 7 iulie 2011 în cauza C-263/10 (Iulian *Nisipeanu* împotriva Direcției Generale a Finanțelor Publice Gorj, Administrației Finanțelor Publice Târgu Mureș și Administrației Fondului pentru Mediu) (indicată în continuare ca *Hotărârea Nisipeanu*) - hotărâre al cărei dispozitiv a fost publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C, nr. 269/10.09.2011.

Curtea subliniază că, începând cu data de 1.12.2009 a intrat în vigoare Tratatul de la Lisabona.

În conformitate cu modificările aduse Tratatului instituind Comunitatea Europeană prin Tratatul de la Lisabona, Tratatul instituind Comunitatea Europeană a fost redenumit „Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene”, iar fostul art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană a fost renumerotat, devenind art. 110 al noului Tratat privind funcționarea Uniunii Europene, cu același conținut. Curtea subliniază însă că, în practica jurisprudență a Curții Europene de Justiție face însă referire la art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, iar nu la art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (deși cele două articole au același conținut), întrucât modificările operate prin Tratatul de la Lisabona nu erau în vigoare în acel moment.

În ceea ce privește denumirea instanței supreme a Uniunii Europene, Curtea subliniază că de-a lungul timpului aceasta a purtat denumiri diferite, cea mai îndelungată fiind aceea de „*Curtea de Justiție a Comunităților Europene*”, denumire modificată prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la 1.12.2009 - dată de la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene desemnează nu numai Curtea de Justiție și celelalte instanțe instituie prin Tratatul privind Uniunea Europeană și, respectiv, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

Pentru simplificarea exprimării, Curtea de Justiție a Uniunii Europene va fi denumită în continuare „Curtea Europeană de Justiție” sau „Curtea de Justiție”.

3.1 Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Tatu:

Cea mai importantă hotărâre a Curții Europene de Justiție în materia taxelor interne aplicate autoturismelor second hand cu prilejul înmatriculării pentru prima dată într-un stat membru al Uniunii Europene - raportat la împrejurarea că în această hotărâre se analizează chiar taxa de poluare instituită de Statul Român prin Ordonanță de Urgență nr. 50/2008 - o constituie Hotărârea din 7.04.2011 dată în cauza C-402/09 (Tatu), având ca obiect cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în cadrul acțiunii în anulare a articolului 234 CE de Tribunalul Sibiu (România), prin decizia din 18 iunie 2009 pronunțată de Curte la 16 octombrie 2009, în procedura Ioan Tatu împotriva Statului român în Ministerul Finanțelor și Economiei, Direcției Generale a Finanțelor Publice Sibiu, Administrației Finanțelor Publice Sibiu, Administrației Fondului pentru Mediu și Ministerului Mediului.

În această hotărâre, Curtea Europeană de Justiție a analizat compatibilitatea articolului 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a caracteristicii de aplicabilității taxei de poluare aplicabilă în România în perioada 15.12.2008 - 15.12.2008 (stabilită în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, versiunea inițială) și a statuat că:

„Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.

Dintre argumentele Curții de Justiție a Uniunii Europene se detașează prin importanța lor cele expuse la paragrafele 52 - 60 din hotărâre, în care se răspunde la apărările Guvernului Român referitoare la autonomia fiscală, precum și la scopul declarat al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011: protecția mediului înconjurător.

Se impun a fi prezentate în special considerentele de la paragrafele 52 - 54, 58 și 60 care au următorul cuprins:

(52) „//? schimb, din Hotărârea Nadasdi și Nemeth menționată nu rezultă în niciun fel că competența statelor în stabilirea regimului unor noi taxe este nelimitată. Dimpotrivă, potrivit unei jurisprudențe constante, interdicția prevăzută la art. 110 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene trebuie să se aplice de fiecare dată când un impozit fiscal este de natură să descurajeze importul de bunuri provenind din alte state membre favorizând produsele naționale.

(53) Astfel, art. 110 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene ar fi golit de sensul și de obiectivul său dacă statelor membre le-ar fi permis să instituie noi taxe care au ca obiect sau ca efect descurajarea vânzării de produse importate în favoarea vânzării de produse similare disponibile pe piața națională și introduse pe această piață înainte de intrarea în vigoare a taxelor menționate. O astfel de situație ar permite statelor membre să eludeze, prin instituirea unor impozite interne al căror regim este stabilit astfel încât să aibă efectul descris mai sus, interdicțiile prevăzute la articolele 28 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, 30 din Tratatul de funcționare a Uniunii Europene și 34 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(54) în ceea ce privește taxele aplicate autovehiculelor, din lipsa unei armonizări în materie rezultă că fiecare stat membru poate să stabilească regimul acestor măsuri fiscale potrivit propriilor aprecieri. Astfel de aprecieri, asemenea măsurilor adoptate pentru punerea lor în aplicare, trebuie însă să fie lipsite de efectul descris la punctul precedent”.

(58) „Cu toate acestea, din dosarul prezentat Curții rezultă fără echivoc că reglementarea menționată are ca efect faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30% din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în niciun fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. Nu se poate contesta că, în aceste condiții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre”.

(60) 7n plus, trebuie să se constate, astfel cum a subliniat în mod corect domnul Tatu, că obiectivul protecției mediului, menționat de Guvernul român, care se materializează în faptul, pe de o parte, de a împiedica, prin aplicarea unei taxe disuasive, circulația în România a unor vehicule deosebit de poluante, precum cele care corespund normelor Euro 1 și Euro 2 și care au o capacitate cilindrică mare, și, pe de altă parte, de a folosi veniturile generate de această taxă pentru finanțarea unor proiecte de mediu, ar putea fi realizat mai complet și mai coerent aplicând taxa de poluare oricărui vehicul de acest tip care a fost pus în circulație în România. O astfel de taxare, a cărei punere în aplicare în cadrul unei taxe anuale rutiere este perfect

posibilă, nu ar favoriza piața națională a vehiculelor de ocazie în detrimentul punerii în circulație a vehiculelor de ocazie importate și ar fi, în plus, conformă principiului poluatorul plătește.”

3.2. Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Nisipeanu

Curtea reamintește și că prin Hotărârea pronunțată la data de 7 iulie 2011 în cauza C-263/10 (Iulian Nisipeanu) Curtea Europeană de Justiție (Camera întâi) a analizat compatibilitatea cu art 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a caracteristicilor reglementării taxei de poluare aplicabilă în România în perioada 15.12.2008-31.12.2009 (stabilită în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, astfel cum a fost modificată prin Ordonanțele de Urgență nr. 208/2008, 218/2008, 7/2009 și 117/2009) și a Statuat că:

„Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație în statul membru menționat a unor vehicule de ocazie cumpărate din alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională”.

Prin această hotărâre, Curtea a reluat considerentele expuse în Hotărârea Tatu, reținând în paragraful 27 că toate modificările succesive aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 și Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 117/2009 mențin un regim de impozitare care descurajează înmatricularea în România a unor autovehicule de ocazie cumpărate din alte state membre și care se caracterizează printr-o uzură și o vechime importante, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în niciun fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. S-a conchis în sensul că reglementarea națională are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor autovehicule de ocazie cumpărate din alte state membre și prin aceasta contravine art. 110 ai Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

4. Obligativitatea respectării dreptului comunitar (european) și prioritatea acestuia față de reglementările interne:

În această privință, Curtea amintește că prin* Legea nr. 157/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 465 din 1.06.2005, România a ratificat tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană.

Efectele acestei ratificări sunt reglementate de art. 148 alin. 2 și 4 din Constituția României, astfel cum a fost republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 767 din 31.10.2003, dispoziții conform cărora:

(2) Ca urmare a aderării prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

(4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la

îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).

Curtea precizează, de asemenea, că obligația respectării dispozițiilor cuprinse în tratatele ratificate de Statul român rezultă și din dispozițiile art. 11 alin. 1 din Constituția României, conform căreia *Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-l revin din tratatele la care este parte.*

În raport cu dispozițiile din Constituția României menționate, aplicarea dispozițiilor din legile interne al Statului român se va face în conformitate cu dispozițiile obligatorii din dreptul Uniunii Europene, respectiv din dreptul comunitar.

În concluzie, începând cu data aderării, 1.01.2007, este obligatorie pentru Statul român respectarea așa numitului *acquis comunitar*" - astfel cum este definit prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1367/2000, privind constituirea și funcționarea grupului de lucru pentru studierea concordanței dispozițiilor și principiilor Constituției României cu *acquisul comunitar*, în perspectiva aderării României la Uniunea Europeană, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 30 din 17/01/2001, definiție a *acquisul comunitar* conform căreia acesta include, între alte acte normative, „*dispozițiile Tratatului instituind Comunitatea Europeană, semnat la 25 martie 1957 la Roma, și ale Tratatului privind Uniunea Europeană, semnat la 7 februarie 1992 la Maastricht, ambele republicate în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. C 340 din 10 noiembrie 1997*".

5 Competența instanțelor de a evalua

conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar (european) și de a da eficiență acestora:

Cu privire la competența instanțelor de a evalua conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar, Curtea amintește că în dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în cauza *Amministrazione delle finanze dello Stato/Simmenthal*, nr. C 106/77, s-a statuat că *Judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar, are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme,* lăsând, la nevoie, pe proprie răspundere, neaplicată orice dispoziție contrară ⁴ a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional".*

Data fiind această opinie explicită a Curții de Justiție a Comunităților Europene - a cărei jurisprudență este obligatorie pentru instanțele naționale în interpretarea dreptului comunitar - Curtea constată că instanțele române de drept comun sunt competente să procedeze, în executarea obligației de a asigura realizarea efectului deplin al dreptului comunitar, la înlăturarea de la aplicare a oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.

6. Decizia nr. 24/2011 a Înaltei Curți de Casație și

Justiție:

Curtea precizează, totodată că înalta Curte de Casație și Justiție a soluționat, pe calea procedurii recursului în interesul legii problema admisibilității sau inadmisibilității acțiunii de restituire a taxei de poluare în condițiile în care reclamanta nu a făcut dovada parcurgerii procedurii prealabile, prevăzută de art. 7 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 50/2008.

Astfel, prin Decizia nr. 24/14.11.2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2012, înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că:

„1 Acțiunea având ca obiect obligarea Instituției Prefectului prin serviciul de specialitate, la înmatricularea autovehiculelor second-hand achiziționate dintr-un alt stat membru ai Uniunii Europene, fără plata taxei de poluare prevăzută de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 50/2008 și fără parcurgerea procedurii de contestare a obligației fiscale prevăzută de art.7 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 50/2008 este admisibilă:

2. Procedura de contestare prevăzută de art.7 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 50/2008 raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin. 1 lit. d din același cod”.

În privința acestei decizii a înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea observă că aceasta a fost pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii

promovat de Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție „*pentru a se asigura*”- potrivit art. 329 al. 1 Cod de Procedură Civilă - „*interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României*”. Fiind pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, această decizie este obligatorie pentru viitor, având în vedere dispozițiile art 330⁷ alin. 4 Cod de Procedură Civilă, conform cărora „*dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe (...)*”.

În consecință, în prezenta cauză Curtea va da eficiență acestor dispoziții legale și va respecta interpretarea obligatorie dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, interpretarea dată de aceasta fiind incidentă în prezentul litigiu.

7. Analiza situației din speță:

Curtea reamintește că reclamantul a solicitat anularea Deciziei nr./11.01.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și obligarea pârâtei Administrația Finanțelor Publice Arad la restituirea taxei de poluare în cuantum de lei, achitată la data de 08.08.2007, precum și obligarea pârâtelor la plata dobânzii legale începând cu data plății până la data plății efective, taxa fiind impusă reclamantei cu prilejul înmatriculării în România, conform Ordonanței de Urgență nr. 50/2008, a unui autoturism marca ..., înmatriculat anterior în Germania, la data de02.2002.

Curtea reține că reclamantul a înregistrat contestația administrativă la data de09.2010 (fila 7 din dosarul Tribunalului Arad).

7.1 Cu privire la fondul litigiului. Curtea remarcă, în primul rând, că reclamanta a invocat dispozițiile art. 110 din tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ca temei al cererii domniei sale.

7.1.1. Aplicabilitatea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene:

Curtea constată că aplicarea art. 110 TFUE (fostul art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană) se referă la o discriminare între impozitele aplicate „*produselor altor state membre*” și impozitele „*interne de orice natură care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare*”.

Așadar, discriminarea la care se referă acest text legal are în vedere o comparație între nivelul de impozitare a produselor altor state membre ale Uniunii Europene, în comparație cu nivelul de impozitare a produselor de pe piața internă a Statului Român.

Se impune, așadar, constatarea că art. 110 este aplicabil numai în măsura în care bunul astfel impozitat este un produs al „*altor state membre*” ale Uniunii Europene.

Curtea subliniază că principiul libertății de circulație se aplică atât produselor care provin din statele membre cât și produselor care sunt localizate în cadrul Comunității și care au fost importate în mod legal dintr-un stat

din afara Comunității. În momentul importului inițial, aceste produse sunt supuse taxelor vamale conform politicii tarifare comune și formalităților administrative, statistice și de igienă corespunzătoare legislației UE. În urma acestor proceduri produsele primesc "*dreptul la liberă circulație*" în cadrul Uniunii Europene.

În principiu, libera circulație a mărfurilor cere statelor membre să abroge toate măsurile ce constituie o barieră în calea comerțului în interiorul Comunității. Abolirea măsurilor naționale restrictive de natură fiscală reprezintă corolarul stabilirii unei Uniuni Vamale ce cuprinde interzicerea taxelor de import și export și orice măsuri cu efect echivalent ce afectează comerțul între statele membre, precum și stabilirea unui tarif vamal comun fata de state terțe (tarile aflate în afara acestei zone).

Curtea apreciază în acest context că se poate reține o eventuală aplicabilitate a art. 110 TFUE și o eventuală discriminare fiscală numai în măsura în care se dovedește că acel autoturism a fost anterior înmatriculat în alt stat membru al Uniunii Europene decât România, deoarece acesta este criteriul care determină discriminarea fiscală a taxei pe poluare din litigiu.

Curtea constată, în acest context, că reclamanta a făcut dovada înmatriculării anterioare a autoturismului în litigiu într-un alt stat membru al Uniunii Europene anterior înmatriculării în România, motiv pentru care soluționarea acestui litigiu se impune a fi făcută prin raportare la art. 110 TFUE.

7.1.2. Cu privire la aplicabilitatea în cauză a Hotărârilor Curții de Justiție din cauzele Tatu (C-402/09) și Nisipeanu (C-263/10):

Astfel, cum a arătat și Curtea de Justiție în paragrafele nr. 28 și 29 din hotărârea Tatu, analiza sa a avut în vedere OUG nr. 50/2008, în versiunea sa inițială, iar nu versiunea modificată prin OUG nr. 208/2008.

Curtea subliniază însă că modificările ulterioare ale OUG nr. 50/2008 nu au modificat formula de calcul a taxei de poluare, ci au înlocuit anexele inițiale ale OUG nr. 50/2008, cu consecința majorării - substanțială în unele cazuri - a cuantumului taxei de poluare datorate la înmatricularea autovehiculelor.

Astfel, atât OUG nr. 208/2008, cât și OUG nr. 218/2008 și OUG nr. 7/2009 au înlocuit anexele inițiale ale OUG nr. 50/2008, dublând sau triplând cuantumul-taxei de poluare în unele cazuri în raport cu reglementarea inițială, și păstrând formula de calcul a taxei, astfel cum a fost stabilită prin OUG nr. 50/2008, în versiunea sa inițială.

Astfel, un calcul teoretic comparativ arată că, de pildă, pentru un autoturism (categoria M1) având motor Diesel, din categoria Euro 4, cu o

vechime de 1-2 ani și cu o cilindree de 1600 cmc (fără luarea în calcul a emisiei de CO²), taxa de poluare a fost de aproximativ:

- 265,44 euro în perioada 1.07.2008

– 148.02.2009

- 530,88 euro în perioada 19.02.2009-31.12.2010.

De asemenea, pentru un autoturism (categoria MI) având motor Diesel, din categoria Euro 3, cu o vechime de 4-5 ani și cu o cilindree de 1600 cmc (fără luarea în calcul a emisiei de CO), taxa de poluare a fost de aproximativ:

- 694,40 euro în perioada 1.07.2008-18.02.2009;

- 1388,80 euro în perioada

19.02.2009-31.12.2010.

Tot astfel, pentru un autoturism (categoria MI) având motor Diesel, din categoria Euro 2, cu o vechime de 4-5 ani și cu o cilindree de 1600 cmc (fără luarea în calcul a emisiei de CO), taxa de poluare a fost de aproximativ:

- 2579,20 euro în perioada 1.07.2008-18.02.2009;

-5148,40 euro în perioada

19.02.2009-31.12.2010.

Aceste date comparative atestă un nivel al taxei de poluare care a crescut considerabil în perioada ulterioară datei de 19.02.2009 - aproape dublu - față de nivelul taxei de poluare reglementată conform OUG nr. 50/2008, în versiunea sa inițială - adică în raport cu acea taxă de poluare analizată de Curtea Europeană de Justiție în hotărârea Tatu.

De asemenea, Curtea constată că taxa de poluare instituită conform OUG nr. 50/2008 este impusă numai pentru autovehiculele care se înmatriculează pentru prima dată în România după intrarea în vigoare a acestui act normativ - 1.07.2008 - cu excluderea de la plata acestei taxe pentru autovehiculele deja înmatriculate în România anterior acestei date. Această caracteristică esențială a taxei de poluare a rămas neschimbată, indiferent de modificările, aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008.

De aceea, Curtea conchide că în măsura în care nivelul taxei de poluare este unul dintre criteriile de constatare a incompatibilității dintre art. 110 TFUE și reglementarea română a taxei de poluare - reglementarea ulterioară datei de 15.12.2008 și respectiv aceea ulterioară datei de

19.02.2009 sunt vizate implicit de această hotărâre a Curții Europene de Justiție.

În plus, Curtea reamintește că începând cu OUG nr. 208/2008 și continuând cu ' OUG nr. 218/2008 și OUG nr. 7/2009,- a fost introdusă și perpetuată o scutire totală de la plata taxei de poluare-pe perioada 15.12.2008-31.12.2009 (neaplicabilă în prezenta cauză), iar prin OUG nr. 117/2009 a fost extinsă temporar această scutire pentru o categorie limitată de autovehicule, fără a oferit un remediu pentru autovehiculele similare deja înmatriculate în România cu plata taxei de poluare.

Date fiind aceste constatări, Curtea reține că singurul element de diferență esențial al prezentei cauze față de cauza Tatu ar fi cuantumul taxei de poluare (care a fost majorat), iar nu formula de calcul, sau sfera de aplicare a taxei de poluare.

În consecință, Curtea consideră că incompatibilitatea dintre art. 110 TFUE și taxa de poluare din prezentul litigiu se impune a fi analizată și prin prisma hotărârilor Curții Europene de Justiție din cauzele Tatu și Nisipeanu, menționate anterior - hotărâri în care s-a reținut incompatibilitatea dintre art. 110 TFUE și reglementarea română a taxei de poluare conform OUG nr. 50/2008, în versiunea sa inițială, precum și a reglementării taxei de poluare aplicabilă în România în perioada 15.12.2008-31.12.2009 (stabilită în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, astfel cum a fost modificată prin Ordonanțele de Urgență nr. 208/2008, 218/2008, 7/2009 și 117/2009).

7.1.3. Caracterul posibil discriminatoriu al taxei de poluare:

În această privință, Curtea reamintește că însăși Curtea Europeană de Justiție a analizat taxa de

poluare română incidentă în perioada 1.07.2008-15.12.2008 - respectiv astfel cum a fost reglementată de O.U.G. nr. 50/2008, în varianta inițială - și a reținut, prin Hotărârea Tatu, (paragraful 58), că *„din dosarul prezentat Curții rezultă fără echivoc că reglementarea menționată are ca efect faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. Nu se poate contesta că, în aceste condiții, OUG nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre”*.

Aceleași considerente au fost reluate de Curtea Europeană de Justiție și în Hotărârea Nisipeanu, expusă anterior (paragraful 26), în care s-a arătat că *„o reglementare precum OUG nr. 50/2008 are ca efect faptul că autovehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri mari a cuantumului taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. Nu se poate contesta că, în aceste condiții, reglementarea națională menționată are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor autovehicule de ocazie cumpărate din*

alte state membre".

Curtea reamintește obligativitatea respectării jurisprudenței Curții Europene de Justiție de către autoritățile naționale, inclusiv de organele judiciare, dar și de cete fiscale ale statelor membre ale Uniunii Europene.

În aceste condiții, Curtea nu poate decât să constate că reglementarea română analizată în hotărârea Tatu este aplicabilă și în prezenta cauză și că reclamanta a plătit taxa de poluare contestată în temeiul acestei reglementări.

În consecință, constatările Curții Europene de Justiție din cauza Tatu sunt deplin aplicabile în cauză și ele conduc la constatarea încălcării art. 110 TFUE prin instituirea respectivei taxe în sarcina reclamantei.

Făcând trimitere la considerentele Curții Europene de Justiție din hotărârea Tatu, Curtea retine că:

- din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth menționată nu rezultă în niciun fel că este nelimitată competența statelor în stabilirea regimului unor noi taxe;

- interdicția prevăzută la articolul 110 TFUE trebuie să se aplice de fiecare dată când un impozit fiscal este de natură să descurajeze importul de bunuri provenind din alte state membre favorizând produsele naționale;

- autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „produse naționale” ale acestuia în sensul articolului 110 TFUE. Atunci când aceste produse sunt puse în vânzare pe piața vehiculelor de ocazie a acestui stat membru, ele trebuie considerate „produse similare” vehiculelor de ocazie importate de același tip, cu aceleași caracteristici și aceeași uzură. Astfel, vehiculele de ocazie cumpărate pe piața statului membru menționat și cele cumpărate, în scopul importării și punerii în

circulație în acest stat, în alte state membre constituie produse concurente;

- Art.110 T.F.U.E. obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare;

- având în vedere prezența necontestată a unor date statistice care demonstrează o scădere foarte considerabilă a înmatriculărilor de vehicule de ocazie importate în România de la intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 50/2008, Curtea Europeană de Justiție a reținut că din dosarul cauzei rezultă fără echivoc că reglementarea menționată are ca efect faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în niciun fel grevate de o astfel de sarcină fiscală.

- Curtea de Justiție a conchis, astfel, că nu se poate contesta că, în aceste condiții, O.U.G. nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre.

- având în vedere aceste constatări, Curtea de Justiție a reținut că „articolul 110

T.F.U.E. trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este

astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională".

Dacă în paragraful 49 din Hotărârea din 5 decembrie 2006 - dată în cauzele reunite C-290/05 și C-333/05, Ákos Nâdasdi, Curtea Europeană de Justiție a reținut că „o comparație cu autovehiculele de ocazie introduse în circulație în Ungaria înainte de intrarea în vigoare a Legii privind taxa de înmatriculare nu ar fi relevantă. Articolul 90 CE nu are ca scop să împiedice un stat membru să introducă impozite noi sau să modifice cota sau baza de calcul a impozitelor existente”, Curtea constată că instanța supremă a Uniunii Europene a reținut - în hotărârea Tatu - că autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „*produse naționale*” ale acestuia în sensul articolului 110 TFUE, iar vehiculele de ocazie cumpărate pe piața statului membru menționat și cele cumpărate, în scopul importării și punerii în circulație în acest stat, în alte state membre constituie produse concurente.

Față de considerentele Hotărârii Tatu, Curtea reține că art.110 T.F.U.E. obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare.

Astfel, Curtea subliniază opinia exprimată de Curtea Europeană de Justiție, care a reținut că reglementarea menționată - respectiv O.U.G. nr. 50/2008 - are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, având în vedere că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în niciun fel grevate de o astfel de sarcină fiscală.

Prin urmare, raportându-se la concluziile Hotărârii Tatu, Curtea constată că prezenta cauză nu diferă, sub aspectele analizate de Curtea Europeană de Justiție, de cauza deferită instanței de contencios european.

Astfel, nu numai că taxa de poluare stabilită și impusă reclamantei în anul 2010 a fost calculată potrivit aceleiași formule de calcul cu aceea instituită prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 în varianta inițială - declarată de Curtea Europeană de Justiție ca fiind contrară art. 110 T.F.U.E. - dar și cuantumul acestei taxe este majorat în raport cu această reglementare.

De asemenea, ca și în Hotărârea Tatu, se impune constatarea că vehiculul de ocazie importat de reclamantă și caracterizat printr-un anumit grad de vechime și uzură este supus - în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea acestuia - unei taxe care se poate apropia

de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală.

În această privință, Curtea constată că în prezenta cauză nu s-au administrat probe cu privire la valoarea autovehiculului, pentru a fi posibilă o comparare a nivelului taxei de poluare cu valoarea integrală a autovehiculului. De aceea, Curtea nu poate reține că în prezenta cauză a fost aplicată o taxă de poluare în cuantum de 30 % din valoarea de piață a autovehiculului supus acestei taxe.

Cu toate acestea, Curtea subliniază că prin Hotărârea Tatu - deși Curtea Europeană de Justiție pare să fi avut în vedere cuantumul ridicat al taxei de poluare – nu a fost stabilit un procentaj minim al taxei de poluare și care să fi fost acceptat de Curtea Europeană de Justiție ca fiind nediscriminatoriu. Astfel, de pildă, nu rezultă din Hotărârea Tatu că ar fi nediscriminatorie o taxă de poluare care ar avea un cuantum de 10% sau 15% din valoarea de piață a autovehiculului supus acestei taxe, Curtea Europeană de Justiție reținând că întreaga reglementară a taxei de poluare - astfel cum a fost instituită prin Ordonanța de Urgentă nr. 50/2008 în varianta inițială - contravine art. 110T.F.U.E.

În concluzie, în condițiile impozitării discriminatorii a autovehiculelor, impozitare care favorizează autovehiculele second hand de pe piața internă, Curtea reține caracterul întemeiat al acțiunii reclamantei și încălcarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Consecința acestei constatări a fost indicată la punctul 5 din prezentele considerente, fiind în acord cu

dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în cauza *Amministrazione delle finanze dello Stato/Simmenthal*, nr. C 106/77, în care s-a statuat că *Judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar, are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme, lăsând, la nevoie, pe proprie răspundere, neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional"*

Date fiind această opinie explicită a Curții de Justiție a Comunităților Europene - a cărei jurisprudență este obligatorie pentru instanțele naționale în interpretarea dreptului comunitar Curtea constată că este competentă să procedeze, în executarea obligației de a asigura realizarea efectului deplin al dreptului comunitar, la înlăturarea de la aplicare a oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.

În consecință, față de caracterul discriminatoriu al reglementării taxei de poluare aplicabile reclamantei, această reglementare urmează a fi înlăturată ca fiind în contradicție cu dispozițiile art. 110 TFUE.

Reținând incompatibilitatea taxei de poluare instituite în sarcina reclamantului cu dispozițiile art. 110 TFUE, Curtea reține temeinicia cererii de restituire a sumelor percepute cu titlul de taxă de poluare în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în vederea reparării

prejudiciului pricinuit reclamantei prin acest act nelegal.

7.1.4. Cu privire la invocarea articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, Curtea precizează că articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului are următorul conținut:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor"

Curtea reamintește că în prezenta cauză, reclamanta critică legalitatea unei taxe care i-a fost impusă, susținând incompatibilitatea acesteia cu dispozițiile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Așadar, reclamanta nu a invocat încălcarea Convenției Europene a Drepturilor Omului, pentru ca pârâtele să își justifice conduita prin invocarea articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Așadar, obiectul acestui litigiu privește compatibilitatea taxei impuse reclamantului cu alte dispoziții decât cele din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, respectiv cu dispozițiile art. 110

TFUE, fiind necontestat de către reclamantă că articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție permite aplicarea unei astfel de taxe.

În consecință, reținând că articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu are legătură cu cauza, Curtea nu poate lua în considerare nici acest argument al autorităților pârâte.

7.1.5. În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene de Justiție invocată de pârâte, Curtea subliniază că referirile la hotărârile Curții Europene de Justiție din cauzele Nunes Tadeu, Gomes Valențe, Nâdasdi și Nemeth, Brzezinski nu pot fi luate în considerare fără a ține seama de modificările aduse în jurisprudența Curții Europene de Justiție prin hotărârile Tatu și Nisipeanu - ultimele pronunțate în materia taxelor auto discriminatorii.

Astfel, în cauza Tatu Curtea Europeană de Justiție a procedat la o analiză a măsurii în doi pași, sau din două perspective: deprecierea vehiculului și valoarea taxei.

Într-o primă fază (pct. 38-47), Curtea aplică testul comparației cu valoarea reziduală a taxei încorporate în vehiculul național similar. Produsul național similar cu care se face comparația îl reprezintă vehiculele de ocazie importate anterior importului efectuat de dl. Tatu, dar înmatriculate tot în perioada de aplicare a OUG 50/2008 versiunea inițială, adică 1.07-14.12.2008 și deci supuse aceluiași regim de taxare. Această analiză era cea previzibil (abordată de altfel și de AG Sharpston), în considerarea jurisprudenței anterioare în materie. Rezultatul acestei analize este că, în sine, din punct de vedere a criteriilor pe care este bazat, menite să stabilească deprecierea,

regimul de impozitare instituit prin OUG 50/2003 este legal din perspectiva art. 110 TFUE.

Curtea nu se oprește însă aici, ci trece la o a doua fază (pct. 48-61), în care produsul național similar cu care continuă comparația îl reprezintă vehiculele de ocazie importate anterior importului efectuat de domnul Tatu și înmatriculate înainte de aplicarea OUG 50/2008 versiunea inițială, adică înainte de 1.07.2008, deci nesupuse taxei instituite de aceasta.

Or, această analiză reprezintă o relativă noutate. În mod evident testul nu mai poate fi cel al comparației cu valoarea reziduală. Curtea a aplicat criteriul efectului descurajant al taxei asupra importurilor. Rezultatul acești analize este că taxa aplicată reclamantului pentru tipul de vehicul din speță este indirect discriminatorie și deci nelegală din perspectiva art. 110 TFUE, și la fel este în cazul oricăror altor categorii de vehicule dacă din valoarea sa descurajează importurile fără a descuraja și cumpărarea de vehicule naționale similare.

Dat fiind acest nou criteriu de evaluare, a caracterului discriminatoriu al reglementărilor în litigiu, Curtea constată că argumentele parafelor Vizează exclusiv analiza instanței europene referitoare la primul criteriu testul comparației cu valoarea reziduală a taxei încorporate în vehiculul național similar. Așadar, noul criteriu reținut de Curtea Europeană de Justiție în hotărârile Tatu și Nisipeanu își păstrează actualitate, iar argumentele părâtelor nu pot fi luate în considerare în această: privință, întrucât nu înlătură consecința caracterului discriminatoriu al taxei de poluare din

perspectiva comparației cu regimul taxelor aplicate autovehiculelor second hand înmatriculate deja în România la momentul introducerii taxei în litigiu, autovehicule ce au fost scutite integral de la plata acestei taxe.

7.1.6. Cu privire la acordarea dobânzilor legale aferente sumei plătite cu titlul de taxă de poluare, Curtea subliniază că acordarea dobânzilor legale este guvernată, în materia raporturilor fiscale, de dispozițiile speciale din Codul de Procedură Fiscală, iar nu de dispozițiile dreptului comun în materie, astfel cum impune art. 1 alin. 1 Cod de Procedură Fiscală, conform căruia *„prezentul cod reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal”*, precum și dispozițiile art. 2 alin. 2 Cod de Procedură Fiscală, potrivit cărora *„prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat”*.

Așadar, Curtea reține că materia privind dobânzile datorate în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget este reglementată de art. 124 Cod de Procedură Fiscală, iar nu de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 9/2000 - care a fost abrogată prin art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 607 din 29 august 2011 - sau de dispozițiile art. 1084 din Codul civil.

Curtea subliniază, în acest sens, că dispozițiile OUG 9/2000 nu sunt aplicabile în cazul dobânzilor percepute sau plătite de Ministerul Finanțelor Publice și de organele subordonate acestuia, în privința acestor dobânzi fiind incidente reglementările speciale, respectiv art. 124 Cod

de Procedură Fiscală, astfel cum prevede art. 10 din Ordonanța de Guvern nr. 9/2000, text potrivit căruia *„dobânzile percepute sau plătite de Banca Națională a României, de bănci, de Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C.-S.A, de organizațiile cooperatiste de credit și de Ministerul Finanțelor Publice, precum și modul de calcul al acestora se stabilesc prin reglementări specifice”*.

În ceea ce privește termenul de la care sunt datorate aceste sume, Curtea reține că, potrivit art. 124 alin. 1 Cod de Procedură Fiscală, *„pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilii au dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 117 alin. (2) sau la art. 70, după caz. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabililor”*.

Potrivit art. 70 alin. 1 Cod de Procedură Fiscală, *„cererile depuse de către contribuabil potrivit prezentului cod se soluționează de către organul fiscal în termen de 45 de zile de la înregistrare”*.

Conform art. 117 alin. 2 Cod de Procedură Fiscală, *„prin excepție de la prevederile alin. (1), sumele de restituit reprezentând diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice se restituie din oficiu de organele fiscale competente, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere”*.

Având în vedere că art. 117 alin. 2 reglementează situația restituirii diferențelor de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice, Curtea reține că în cazul restituirii taxei de poluare este aplicabil textul art. 70 alin. 1 Cod de Procedură Fiscală.

Coroborând dispozițiile art. 124 alin. 1 cu dispozițiile

art. 70 alin. 1 Cod de Procedură Fiscală, Curtea constată că dobânzile legale datorate de autoritățile fiscale în prezenta cauză se impun a fi calculate din ziua următoare expirării termenului de 45 de zile de la înregistrarea în evidența acestor autorități a cererii de restituire a taxei.

Prin urmare, nu este întemeiată critica cu privire la obligarea la plata de dobânzi la sumele percepute cu titlul de taxă de poluare.

7.1.7. Cu privire la critica adusă obligării pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, Curtea subliniază că declanșarea litigiului s-a datorat tocmai refuzului pârâtei de a dispune restituirea sumei solicitate de reclamantă, iar nu faptului că pârâta a încasat inițial taxa în litigiu.

Or, instanțele au constatat în prezenta cauză temeinicia acțiunii formulate de reclamantă.

În aceste condiții, nu se poate reține legalitatea refuzului de restituire a sumei manifestat de pârâtă, iar obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată este consecința legală, prevăzută de art. 274 Cod de Procedură Civilă, a faptului că a căzut în pretenții și că îi incumbă inclusiv plata tuturor cheltuielilor ocazionate de declanșarea litigiului judiciar.

8. Soluția Curtii de Apel Timișoara

În consecință, Curtea constată legalitatea și temeinicia sentinței civile recurate, fiind justificată concluzia privind incompatibilitatea taxei în litigiu cu dispozițiile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și soluția înlăturării de la aplicare a reglementării române în prezenta cauză, cu obligarea pârâtelor la restituirea acestei taxe.

În consecință, Curtea apreciază că soluția Tribunalului Arad este temeinică și legală, recursurile

formulate de pârâtele Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș urmând a fi respinse ca nefondate, în temeiul art. 312 al. 1 Cod de Procedură Civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursurile formulate de parcele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad împotriva sentinței civile nr./20.09.2011, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr./108/2011.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 30 ianuarie 2012.